

Ք Ո Ի Ն Ը

Քունն է նորէն,
Թաքն իր կապար եկած դնել
Իմ կոպերուն,
Զիս տանելու գիրկն անուրջին,
Իմ վերքերուն բազմատեսակ
Բերելու մեծ ըսպեղանին:

Քունն է նորէն,
Կեղծ բարեկամ,
Ապեռպելու եկած խուրճը
Շեղագոյն իմ ժամերուն:
Զիս զատելու՝
Դիրէն, գիրքէն,
Բանի, բառի
Ամէնիմաստ իմ կոչումիցէն:

Քունն է նորէն,
Մասն իր կախարդ
Դրած վրան քարքիչներուս,
Կտրելով քիւն բեղուն, յուռքի
Իմ խոհերուն անդաւոյտ:

Կը խորսակուին ու կ'իյնան վար
Ամէն արգելի, ամէն պատուար,

Դրոհին դէմ իր տէրութեան
Միանեծան:

Քունն է նորէն, եկած կանուխ,
Եկած գողնալ ժամերն իմ սուղ,
Քունն է նորէն, արքայ անթագ,
Բարի՜ք, չարի՜ք՝
Ժամանումն իր անժամանակ:

Քունն է նորէն,
Եղբայր մահուան,
Նենգ, անծպիտ անոր նման,
Մարել եկած
Աղօտ իմ ջահն մատուրեան:

Քունն է ահա, եղբայր մահուան,
Խոստումներով երազներու՝
«Ալ ու ալուան»:
Բայց ի՞նչ կ'արժեն,
Թէ իսկ քաղցըր, մեր երազներն,
Նօս, անմարմին՝ ամպի նման,
Կեանքն է միայն զանձն իրական,
Մեր գոյութեան ամուր կռուան:

Գ. ՀԱՐՏԱՐ

